

N:o 24.

Ank. till Riksd. Kansli den 13 April 1877, kl. 5 e. m.

Utlåtande, i anledning af väckt motion om inskränkning i rättigheten att få skogsafverkningskontrakter intecknade.

Uti en inom Andra Kammaren väckt och till Lag-Utskottets behandling remitterad motion (N:r 79) har Herr *Wilh. Farup* föreslagit, »att Riksdagen för sin del måtte besluta, att inteckning af skogsafverkningskontrakt eller upplåtelse af skog till annan person på längre tid än fem år från den dag aftal skett och omfattande afverkningsrätt till träd af mindre dimensioner än tio tum vid roten icke får medgifvas».

Utan att föreslå någon inskränkning i nu gällande bestämmelser i afseende å skogsafverkningskontraktens ingående, vill motionären genom förbud mot inteckning söka motverka upprättande af dylika aftal, som afse antingen längre tid än fem år eller ock afverkning af ungskog, enär enligt motionärens åsigt antagligt vore, att sådana aftal sällan skulle förekomma, om säkerhet för deras bestånd icke kunde genom inteckning erhållas.

Så länge lagstiftningen ej anser sig böra förbjuda dessa upplåtelser af afverkningsrätt till skog, utan tvärtom erkänner dem såsom i sig sjelfva fullt lagliga och berättigade, torde det likväl ej vara lämpligt eller riktigt att på en sådan omväg, som motionen anvisar, söka förhindra eller försvåra desamma; och ur rättens synpunkt kan det, enligt Utskottets åsigt ej försvaras, att lagstiftaren skulle vägra innehafvaren af en lagligen förvärfvad rättighet att erhålla den säkerhet därför, som upplåtaren kan och vill erbjuda.

Förbises får ej heller, att hufvudsakliga ändamålet med en dylik lagstiftning — förkortning af tiden för afverkningsaftalen — i många fall ej

torde uppnås. Genom att förbjuda inteckning af ett afverkningskontrakt på längre tid, betager man visserligen skogsegaren det enklaste och lättaste sättet att lemna köparen säkerhet för aftalets fullgörande å säljarens sida, men detta hindrar icke köparen att, genom bestämmande af höga viten och fordran af borgen för kontraktets bestånd under aftalad tid, betrygga sig mot den förlust, som genom hemmanets försäljning under afverkningstiden kan honom tillskyndas. Har åter köparen erhållit en sådan säkerhet, så lærer väl säljaren, om han öfverlåter hemmanet på någon annan, ej underlåta att förbehålla afverkaren hans rätt och denna blir sålunda ändock beståndande. Enda skilnaden är, att skogsegaren antagligen haft större svårigheter och obehag för anskaffande af borgen än en inteckningsåtgärd skulle för honom medfört.

Utskottet får alltså vördsamt hemställa,
att motionen icke måtte af Riksdagen bifallas.

Stockholm den 13 April 1877.

På Utskottets vägnar:

ERIC SPARRE.

Reservation:

af Herr *Grefve Mörner*: »Instämmande i det slut, hvartill Utskottet kommit, kan jag dock icke för min del antaga alla i motiveringen uttalade förmenanden».
